

MAHUR İLÂHÎ
(MÛNACAAT)

DEVİR-İ HİNDÎ
♩ = 112

GÜFTE:ŞEREF HANIM
BESTE:ŞAHİN TÜRKESİZ

ZE BÛ Nİ NEFS İ MEY YÂ LİM A MAN YÂ RAB A MAN YÂ RAB

Bİ LİR SİN CÛM LE AH VÂ LİM A MAN YÂ RAB A MAN YÂ RAB
BU HÂ LET TEN BE Nİ KUR TAŞ A MAN YÂ RAB A MAN YÂ RAB

FELEK HÂ Lİ Dİ Lİ HER BÂR E DER MİH NET İ LE DÜŞ VÂR

Zebûn-ı nefis-i meyyalim
Aman yâ Rab, aman yâ Rab
Bilirsin cümle ahvâlîm
Aman yâ Rab, aman yâ Rab

Felek hâl-i dîli her bâr
Eder mihnet ile düşvâr
Bu hâletten beni kurtar
Aman yâ Rab, aman yâ Rab

Usandım derd ü mihnetten
Halâs et ben'd-i hayretten
Uyandır hâb-ı gafletten
Aman yâ Rab, aman yâ Rab

Habibin ger Şerefzâre
Eğer etmez ise çâre
Kahr mahşerde âvâre
Aman yâ Rab, aman yâ Rab

ŞEREF HANIM

Zebun: Güçsüz, zayıf
Nefs: Özvarlık, kişilik
Meyyal: Eğilimli
Ahvâl: Haller, durumlar
Felek: Talih, baht
Hâl-i dil: Cönlü boş
Her bâr: Her yük
Mihnet: Zahmet, eziyet
Düşvâr: Güç, zor
Halâs: Kurtulma
Ben-i hayret: Hayrete bağlanmış
Âvâre: Eli boş, serseri